

glas

slovenske kulturne akcije

L. VIII. - 18 VOCERO DE LA CULTURA ESLOVENA 30. 9. 1961

VPLIVI ESENSKEGA ŽIVLJENJA IN NAUKA NA KRŠČANSTVO

Preteklo leto smo en kulturni večer posvetili odkritjem v Qoumrinu, ki so vzbudila svetovno pozornost. Na novem kulturnem večeru se pa mislimo lotiti tehle vprašanj, o katerih se na lanskem kulturnem večeru nismo mogli podrobno pogovoriti, pa marsikoga precej mučijo:

Ali ni bil že sv. Janez Krstnik učenec esenskih menihov v Qoumrinu ob Mrtvem morju? Ali niso prvi kristjani sprejeli celo vrsto esenskih navad ter prvo organizacijo Kristusove Cerkve izvedli na esenski način?

Se bolj zanimivo je tako pereče vprašanje: Kaj je s tako imenovanim Učiteljem pravičnosti, o katerem je precej ljudi zvedelo popolnoma napačne stvari, kakor da je tudi ta trpel in umrl, pa tudi od mrtvih vstal? Torej je že pred Kristusom živel drug učenik, ki ga je doletela ista usoda. Ali sta torej živela dva Mesija? Ali se ni krščanstvo s temi odkritji v temeljih zamajalo?

Ali niso evangelisti navajali citatov iz stare zaveze iz posebne zbirke starozaveznih preroških mest, ki so jo priredili qoumranski menihi?

Ali ni bil morda sv. Janez Evangelist nekaj časa gojenec qoumranskih menihov, ker se zdi, da je izražanje v njegovem evangeliju pod vplivom qoumranskih spisov?

Ali ni diakon sv. Štefan esenski spreobrnjenec in z njim cela vrsta drugih esenskih menihov oziroma pristašev?

Ali ni morda spreobrnjeni Savel našel v Damasku prvih kristjanov, ki so bili spreobrnjeni eseni?

Ali ni morda list Hebrejcem, ki je spisan v Pavlovem duhu, a ni Pavlovo osebno delo, kakor danes sodijo, bil napisan morda v Aleksandriji prav za spreobrnjenca iz esenizma?

Kakšen je bil esenski vpliv na prve krščanske spise, n. pr. na Nauk dvanajstih apostolov (prvi krščanski nauk) in na spis „Pastir Herma“?

Ali niso morda nekatere krive vere, kakor n. pr. gnosticizem in ebionizem tudi pod vplivom esenskega nauka in navad?

Na nekatera vprašanja danes še ni mogoče točno odgovoriti. Na nekatera je mogoče dati pritrdilni odgovor, če že ne v celoti, pa vsaj deloma. Na nekaj vprašanj pa je treba reči odločno: Ne! Tri stvari pa lahko mirno trdimo: Kristus je edinstvena osebnost; med njim in tako imenovanim Učiteljem pravičnosti ni nobene zveze. Qoumranska odkritja so rešila marsikatero uganko, ki je doslej ni bilo mogoče rešiti. Ogromne najdbe spisov v Qoumronu in okolici bodo v precejšnjo oporo razlagalcem sv. pisma, zlasti glede tako imenovane tekstne kritike.

Pripomnimo, da je že po lanskem kulturnem večeru bilo objavljenih nekaj znanstvenih del o teh vprašanjih, ki marsikateri odgovor zelo olajšujejo.

F. Ž.

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA

Zgodovinski odsek

Dvanajsti kulturni večer v soboto 30. septembra ob 19. uri
v dvorani Bullrich, Sarandí 41, Capital

VPLIVI ESENSKEGA ŽIVLJENJA IN NAUKA NA KRŠČANSTVO

Predava preč. g. prof. dr. Filip Zakelj

Ker so stroški za dvorano povečani, prosimo za prostovoljne prispevke ob vходу.

„Vidimo torej, da je treba vprašanje enotnosti in avtentičnosti Izaijeve knjige šteti med tista vprašanja svetopisemske znanosti, o katerih je dejal papež Pij Dvanajsti v okrožnici „Divino afflante Spiritu“ 1943.: „Naj se nihče ne čudi, če niso še rešene in premagane vse težave in si še danes katoliški razlagalci belijo glave s težkimi vprašanji.“ Zato je tudi prav, da ne pozabimo na besede istega papeža v isti okrožnici: „Naj se zavedajo vsi sinovi Cerkve, da je treba napore podjetnih delavcev v Gospodovem vinogradu presojati ne samo nepristransko in pravično, marveč tudi z največjo ljubeznijo; varujejo naj se tiste malo modre vneme, ki jih nagiblje k misli, da morajo vse, kar je novega, vprav zaradi tega napadati in sumničiti.“

Iz Uvoda v Sv. pismo III.

Trinajsti kulturni večer bo v soboto 21. oktobra ob 19. uri v dvorani Bullrich, Sarandí 41,

Literarni odsek

Predava g. France Papež o

EPSKI POEZIJI

Izšlo:

Karel Vladimír Truhlar

RDEČE BIVANJE

Poezije.

GLAS prinaša mnogo gradiva z vseh področij. Zbiranje poročil je zvezano s stroški. Podprite s prispevki tiskovni sklad, ki vzdržuje

GLAS

— MEDDOBJE je po sodbi mnogih najboljša slovenska kulturno-literarna revija. Koliko je naših intelektualcev v svetu — koliko jih je bralcev in naročnikov Meddobja? Če ga dosedaj še nisi poznal, ga naroči in opozori še prijatelje, znanke.

TARIFA REDUCIDA

Concesión 9228

Registro Nacional

de la Propiedad Intelectual

Nº 924.779

ŠEVČENKOV VEČER

Enajsti kulturni večer je bil posvečen proslavi stoletnice rojstva ukrajinskega pesnika *Tarasa Ševčenka*. Bullricheva dvorana je bila za to priliko okrašena s sliko pesnika med ukrajinsko in slovensko zastavo. Občinstvo je napolnilo dvorano, v prvih vrstah pa so sedeli ukrajinski gostje.

Pred. *Ruda Jurčec* je odprl večer in pozdravil vodilne člane delegacije: dr. Ivanickija, predsednika osrednjega vodstva ukrajinske skupnosti in njegovo gospo, prof. Onackega, pisatelja in avtorja velikega ukrajinsko-italijanskega slovarja in njegovo gospo, urednika Goliana, lastnika lista *Prosveta* in Jachno, predsednika ukrajinskega akademskega društva. Poudaril je željo, da to prvo srečanje ukrajinske in slovenske kulturne delavnosti ne bi bilo edino.

Za uvod v večer je Božo Vivod deklamiral Ševčenkovo Oporoko, ki jo je prevedel Tine Debeljak, nakar je isto pesem podal na plošči ukrajinski pevski zbor. Pesem so vsi poslušali stoje. Oris zgodovine ukrajinskega naroda je napisal urednik Golian in je prevod (prev. Tine Debeljak) prebral g. Božo Fink. Predavanje je imelo naslov „Ukrajina nekdanj in sedaj“. Ševčenkovo pesem Hamali je recitiral v ukrajinišini preds. akad. društva Jachna. Po odmoru je v drugem delu dr. Tine Debeljak prebral svoje predavanje: Taras Ševčenko in slovensko-ukrajinski kulturni stiki. Pregled je bil bogato obdelan in je bil zlasti podroben v drugem delu, ki govori o stikih Slovencev z ukrajinsko kulturo. Ta del predavanja bo na željo urednika Goliana izšel v ukrajinskih listih. Ševčenkovo pesem Iržavec (prev. Tine Debeljak) je recitiral Božo Vivod, nakar je isto pesem zapel ukrajinski zbor na plošči.

Predsednik dr. Ivanickij je nato v daljšem govoru izrekel zahvalo vsem prirediteljem in sodelavcem večera, podčrtal je zlasti pomen sodelovanja med slovanskimi narodi. Opozoril je na naloge, ki nam jih nalaga kulturno sodelovanje v časih, ko so osnove kulture v nevarnosti. Zato je SKA storila prav, ko je priredila Ševčenkovo večer, vse pa je povabil na zaključno slovesnost Ševčenkovega jubileja, ki bo v Colónu konec decembra.

SLOMSKOV DOM V RAMOS MEJIA

V nedeljo, 17. sept. 1961 so Slovenci Velikega Buenos Airesa odprli nov dom: Slomškov dom. Celodnevna slovesnost se je začela dopoldne, ko so dom blagoslovili, nakar so pozdravili novo slovensko kulturno in narodno trdnjavo zastopniki društev, domov, ustanov in organizacij. V imenu SKA je čestital predsednik *Ruda Jurčec*, ki je poudaril, da je bil Ramos Mejia že od začetka središče vseh kulturnih, prosvetnih in ljudskih prireditvev. Novi Dom se sedaj vrašča v razgibanost slovenske delavnosti kot trdnjava, ki bo morala graditi in ustvarjati za generacije, ki bodo hotele in morale ostati slovenske. Zaželel je temu delu ves blagoslov.

Slomškov dom ima izredno lepo lego, zelo skrbno urejene sobe in bo tako mogel služiti v polni meri namenom svojih članov in vsej slovenski skupnosti.

DOMOVINA IN ZAMEJSKI TISK

Slovenska javnost izve zelo malo o delovanju slovenskih kulturnih delavcev v inozemstvu. Ker gre za nekomunistično dejavnost, si vladni krogi močno prizadevajo, da zamejski slovenski tisk ne bi prišel nikomur v roke. Carinska kontrola na mejah je izredno stroga in le „na črno“ uspe tu in tam kaki posamezni zamejski publikaciji, da prodre v domovino. Dandanes so slovenske meje bolj zaprte kot so bile v času Trubarja in za Metternichovega absolutizma. Kljub temu pa si zlasti slovenska inteligenca, in to zlasti študentje filozofije, prizadeva spoznati celotno slovensko kulturo, in to brez raznih omejitev skozi politična očala.

Čeprav je tihotapljenje nekomunističnega tiska zvezano z resnimi nevarnostmi in posledicami, ki te čakajo ob morebitnem odkritju, se vseeno prikrito izvršuje; dandanes zlasti izkoriščujoč pogodbo o malem mejnem prometu. Ko je pred leti izšla v inozemstvu znana Djilasova knjiga *Novi razred*, se je kljub strogi prepovedi pojavila tudi v Jugoslaviji. Še dobro se spominjam, da so jo z navdušenjem širili med intelektualnimi krogi. Neka družina si je celo demonstrativno zapisala na sobna vrata številko Djilasove celice v Sremski Mitrovici.

Podobno je s slovenskim zamejskim tiskom. V vseh štirih semestrih, kar sem jih preživel na slavistiki na ljubljanski univerzi, se ni nikoli omenjal. Kljub temu se spominjam znanca, ki je hodil Meddobbo stalno brat k nekemu prijatelju. Buenos-aireska izdaja Balantičevih Zbranih pesmi se na primer nahaja v posebnem nedostopnem predalu v novomeški študijski knjižnici in redki bralci niso mogli prebrati lepe opreme in slikarij Bare Remčeve. V le malodostopnem oddelku neke knjižnice v Ljubljani so zvezki Vrednot, Meddobba, tam so tudi Goré, kakor tudi primorski in koroški nekomunistični tisk. Prav tako domnevam, da hrani Univerzitetna knjižnica izvode zamejskega tiska. Delovanje slovenskih književnikov v emigraciji pa mora biti znano tudi Društvu slovenskih književnikov. Pred leti je namreč v gimnaziji profesor slovenščine pisatelj Anton Ingolič ironično omenil Novačanov „Peti evangelij“. Ni se mogel načuditi „verski blaznosti“ nekdanjega „liberalca“. Prav tako je omenil delovanje celovške in goriške Mohorjeve družbe s pripombo, da take „fašistične“ institucije niso upravičene, da bi obstajale. Delovanje slovenskih zamejskih književnikov je poznal tudi dr. Slodnjak.

— „SLOVENSKA POT“ (L. IX. — štev. 1—2) je objavila kritiko Zgodovinskega atlasa Slovenije izpod peresa S. R-a. Med drugim povzemamo: „Mislim, da je vsakdo presenečen, ko zagleda tako reprezentančno delo... Atlas bo s pridom vzel v roke katerikoli tujec... Menim, da delo ima znanstveno vrednost kljub nekaterim površnostim in manjšim napakam. G. prof. Pavlovčiču bi bili hvaležni, če bi sestavil zemljepisni in gospodarski atlas Slovenije. Predvsem pa nam je nujno potreben kratek pregled slo-

venske politične zgodovine. Upam si trditi, da je pregled slovenske politične (in morda tudi kulturne) zgodovine nujno potreben. Upajmo, da se bo kdo lotil tega dela in da bo SKA našla potreben denar in ga založila.“

— Mladi italijanski slavist, profesor slavistike na milanski univerzi, *Bruno Meriggi*, je napisal „Zgodovino slov. književnosti“, ki je izšla pri založbi Nuova Accademia v Milanu; založba se je namreč odločila izdati veliko zbirko del v enciklopedični obliki.

V razgovorih s slušatelji se je večkrat zgrozil nad sodobno slovensko literaturo v domovini in je klical k preroditvi. Poznejši tragični dogodki so ga vrgli v delno resignacijo, kar samo vzbuja paralelo z dr. Ivanom Prijateljem.

Zlasti mlajši kulturni sloji si močno prizadevajo, da bi od komunizmu nasprotnih kulturnikov rehabilitirali vsaj Balantiča. Leta 1960 ga je Slodnjak omenil skupaj s partizanskim pesnikom Kajuhom v znani knjigi „Geschichte der slowenischen Literatur“. Študentje so bili tako navdušeni, da so si hodili naskrivaj izpisovat pesnikove verze iz posameznih številk Doma in sveta v Slovanski knjižnici.

Širši javnosti pa delovanje slovenskih zamejskih kulturnih delavcev ni znano. Mogoče ponekod sicer kdo ugiba o možnosti takega delovanja, vendar se boji o tem podrobneje razglabljati. Širši sloji slovenskega ljudstva so v novih razmerah „orokavice“ diktature postali izrazito apolitični. Vegetirajo le še za svoj „zdaj“, v praznem dnevu od včeraj do jutri. Marsikateri maturant učiteljske namreč danes ne ve, da eksistirajo na Slovenskem revije kot Naša sodobnost, Nova obzorja, Perspektive ali Naši razgledi. Zato se ni čuditi, da tak kulturni občan, ki prebira zgolj ilustrirane tednike in zanimivosti v Delu, ne kaže, niti ne išče zanimanja za inozemski slovenski tisk, ki tudi ni dostopen.

Nad zgornjimi ugotovitvami se lahko globoko zamislimo. Prikrito zbiranje inozemskega tiska po raznih ustanovah govori o zanimanju za ta del slovenskega kulturnega ustvarjanja. Po drugi strani je to tudi predpriprava za poznejše priznanje. Upanje vzbuja tudi tisti del mlade intelektualne generacije, ki se bori za objektivnejšo in humanistično presojo stvari. Skrbí se bori za večino slovenskega naroda, ki se vda pasivnosti in počasi izgublja občutek narodne zavesti in ponosa ter je tako na široko prepuščena razkroju in stapljanju s hrvaško-srbsko večino, ki pa je prav tako apolitična in nezavedna. Komunistična oblast s svojo enostransko politiko izredno škoduje skupni slovenski stvari. Z nerazumevanjem specifičnih vprašanj slovenske manjšine v Italiji, v Avstriji in na Madžarskem, jo prepušča samo na razburkanem morju; prepušča jo negotovi usodi, izolirano tako od matičnega jedra kot tudi od večine tujega ljudstva, ob katerem živi.

Vse to nam nalaga važne in težke naloge. Sami moramo utrjevati slovensko narodno zavest in njene idealistične ideale, ki so neločljiva sestava slovenskega narodnega bistva. Tako bomo prerasli domovino na tem izredno važnem področju in ji bomo mogli ob času, ko bo sama izpregledala, nuditi podporo in pomoč ob zidanju novega slovenskega obraza.

Lev Detela (Dunaj)

— Slikarica ga. Savinškova bo priredila samostojno razstavo v Parizu in sicer v mesecu novembru. Dela bodo razstavljena v galeriji „Tonalité“ v umetniškem središču sodobnega Pariza, na Boulevard Saint Germain.

— „MISLI“, avstralska revija objavlja v svoji 5. številki kritično poročilo o Zgodovinskem atlasu Slovenije. Med drugim pravi: „To je najbrž najbolj reprezentativna knjiga, kar jih je izdala Slov. kult. akcija v Argentini. Zares krasno delo... Poedine mape imajo tudi kratko angleško (in špansko) razlago, s ponosom lahko naš človek pokaže to knjigo avstralskim prijateljem.“

— „NAŠA LUČ“ (X., 1961, št. 6, platnice): Nekaj besed o Zgodovinskem atlasu Slovenije. Slovenska kulturna akcija s sedežem v Buenos Airesu v Argentini je za 40. svoje izdanje izdala prvi slovenski zgodovinski atlas. Ko ga vzameš v roke, naredi nate vtis ovitek s 40 grbi slovenskih mest v 8 barvah. Zemljevidi v njem kažejo: Jantarjevo pot čez slovensko ozemlje v prazgodovini; Kje so pri nas izkopali ostanke iz kamene, bronzne in železne dobe; Trajanovo cesarstvo; Glavne rimske ceste in plovne reke; Naše kraje pod Rimljani; Evropo v dobi preseljevanja narodov in naselelitev Slovencev; Samovo kraljevino; Frankovsko državo; Mejne krajine; Karolinško vzhodno prefekturo; Veliko Moravsko ter Koceljevo državo; Slovensko ozemlje v 9. stoletju; Cerkevno razdelitev naše zemlje v srednjem veku; Razkosanost naše zemlje od 10. do 16. stoletja; Fevdalno razmejitev slovenskega sveta v 15. stoletju; Srednjeveške gradove in samostane pri nas; Državo oglejskih patriarhov; Razvoj posameznih slovenskih dežel; Državo češkega kralja Otokarja; Beneško republiko; Ceste v srednjeveški Sloveniji; Turške vpade na Slovensko; Pozorišče kmečkega upora l. 1573; Napoleonovo Ilirijo; Evropo od dunajskega do berlinskega kongresa; Beneško Slovenijo; Avstro-Ogrsko; Narodnostno mejo l. 1900; Soško fronto; Slovenijo v okviru SHS; Slovenijo v 2. svetovni vojni; Porabje; Radgonski kot; Razmejitvene črte v Julijski krajini; Ljudsko republiko Slovenijo; Slovenska narečja in še mnogo drugega.

Zemljevid stane 160.— šil. Pri drugi izdaji bi svetovali priročajno obliko, ki bi zahtevala sicer več papirja, a bi bila mnogo bolj praktična. Založbi častitamo k tako drznemu podvigu in tako lepemu uspehu ob izdaji te knjige. Vsem atlas priporočamo!

kronika

— JUBILEJNO NAROČNINO je plačal N. N., Munro, in sicer 800 pezov ter dodal 100 pezov za Glas.

— Za Slad GLASA: g. Tršinar Slavko, Chapadmalal, 50 pezov; č. g. Rudolf Hanželič, San Esteban, 110 pezov; N. N., 50 pezov; g. dr. Milan Pavlovčič, Cleveland, 2 dolarja; g. Ivan Prezelj, Cleveland, 7 dolarjev. — Vsem: iskrena hvala!

„Storia delle letterature di tutto el mondo“. Zbirko ureja Antonio Viscardi. Meriggijevo delo o slovenski literaturi obsega 366 strani, na koncu pa je priložen še pregled srbsko-lužiške književnosti, ki obsega 16 strani. Pisec je knjigo razdelil na tri dele: prvi del zajema dobo od začetka do vključno našega baroka, drugi nosi naslov: „Razsvetljenstvo in struje 19. stoletja“, tretji je posvečen slovenski književnosti 20. stoletja. Ljubljanska strokovna kritika novo delo zelo hvali in ugotavlja, da je to prva večja in

kvalitetna zgodovina slovenske književnosti, ki jo je napisal slavist neslovenskega naroda.

— Moskovska založba Gosliti-zdat je sklenila leta 1961 izdati dva prevoda iz slovenske književnosti. Izšel bo prevod Cankarjevega romana Na klancu, konec leta pa bodo sledile pesmi Otona Župančiča. Pri isti založbi so do sedaj izšli že obsežni teksti Ivana Cankarja in Prežihovega Voranca. Cankarjeva dela tiskajo v nakladi po najmanj 50.000 izvodov.

doma in po svetu

— Milanska založba Mondadori je izdala že drugi zvezek Vseobčega besednjaka sodobne književnosti, ki bo v celoti obsegal 4500 strani, dva tisoč slikovnih prilog. Obdelal bo približno šest tisoč gesel. Prva dva zvezka zajemata gesla od A do K. Zanimivo je, da je v tem besednjaku tokrat slovenska književnost obdelana s precejšnjo pozornostjo. Verjetno še v nobenem tujem besednjaku ni bilo obdelanih toliko slovenskih literatov. Slovenski del začenja sicer Luis Adamič, vendar pisec gesla takoj ugotovi, da gre v bistvu za ameriškega pisatelja in esejista. Zato začenja vrsto slovenskih poetov Aleksandrovo Josip z navedbo, da bodo o njem podrobni podatki pod geslom Murn. Antonu Aškercu je posvečena cela stran z dvokolonsko sliko ljubljanskega rotovža, kjer je bil Aškerc arhivar. Sledi Bevk s sliko primorskih kmetov pri delu, dalje Matej Bor, Milan Bekar, Božidar Borko, Andrej Budal, Ivan Cankar, Izidor Cankar, Tine Debeljak, Karel Destovnik - Kajuh (Balantiča pa ni, ali pa ga ljubljanski vir ne navaja), Franc Dežela, Fran Erjavec, Damir Feigel, F. S. Finžgar, Cvetko Golar, Pavel Golia, Fran Govekar, A. Gradnik, Simon Gregorčič, Igo Gruden, Fran Ilešič, Josip Jurčič, Dragotin Kette, Mile Klopčič, Fr. Koblar, Milko Kos, Srečko Kosovel, Juš Kozak (slika hrvaških kmetov?), Lojz Kraigher, Miško Kranjec, Bratko Kreft in Etbin Kristan. Zadnje ime je Lovro Kuhar, povedano, da bo obdelan pod geslom Prežihov Voranc. Zofka Kvedrova je dvakrat omenjena z navedbo celotnega gesla, toda tega ni. Slovenski del sta obdelala E. Damiani in V. Bučar. Redakcija teh gesel je bila zaključena v letih 1955-1956. Preseneča, da ni v besednjaku imen: Edvard Kocbek, Mirko Javornik, Ciril Kosmač, France Kidrič; pri tržaškem pisatelju Andreju Budalu pa so podatki napačni. Mnogih pomanjkljivosti pa je krivo dejstvo, da izhaja Slovenski biografski leksikon tako počasi in so podatki iz prvih zvezkov že zdavnaj zastarani, mnogi pa še čakajo obdelave.

— V palači Grassi v Benetkah so odprli razstavo „Umetnost in kontemplacija“. Njen namen je prikazati najbolj lirski izraz upodabljanja umetnosti. Razmi-

sljujoče opazovanje ne škoduje umetniškemu navdihu, ampak ga dozori.

— V Genovi so podelili posebno nagrado časnikarjem, ki poročajo o dnevnih dogodkih s čutom za dostojnost in poštenje, ne pa samo z željo, da bi vzbujali senzacijo.

— Baletna šola milanske Scale je priredila javen nastop v Scali za zaključek šolskega leta. Med avtorji, po katerih glasbi so plesale mlade plesalke in plesalci, je bil tudi komponist Gotovac.

— V Turinu je bilo zborovanje Evropske skupnosti pisateljev z udeležbo pisateljev z vzhoda in zahoda. Vendar so udeleženci večinoma le poslušali referate, debat pa so se izogibali.

— Gledališki svet Slovenskega narodnega gledališča v Ljubljani je izbral in imenoval za novega ravnatelja drame pisatelja Bojana Štiha, dosedanjega umetniškega ravnatelja Triglav filma. Novi ravnatelj je prevzel službo 1. avgusta. Dosedanji ravnatelj drame prof. Slavko Jan je bil na lastno prošnjo razrešen službe in je bil izvoljen za rektorja Akademije za igralsko umetnost v Ljubljani. Zadnji čas se je zapletel v ostro polemiko z različnimi kritiki njegovega dela v drami.

— V tržaški umetnostni galeriji Moncensio je razstavljal mladi slovenski slikar Klavdij Palčič. Razstavo je priredil univerzitetni krožek za likovno umetnost.

— Dvaintrideseti zvezek Geografskega Vestnika je izšel kot Melikov zbornik ob akademikovi sedemdesetletnici, vendar predvsem zastran posvetila in obilnatnega gratulantovega uvodnika in bibliografije; slavljenec sam z izvrinim prispevkom ne nastopa.

— V Ljubljani je izšlo prvo delo ameriškega pisatelja Thorntona Wilderja v slovenskem prevodu.

— Ali si naročnik publikacij SKA, njej prijatelj? Ne pozabi, da je še veliko Tvojih znancev, ki se ne poznajo. Piši jim, obišči prijatelja, pošlji mu naš prospekt! Pridobi vsaj enega naročnika!

du. Janez Gradišnik je prevedel „Marčeve ide“ in je kritika zelo pohvalna o delu in prevodu.

— V začetku aprila je založba „Lipa“ v Kopru proslavljala desetletnico svojega dela in je ob tej priliki izšla kot stota knjiga založbe Bevkovo delo „Brez krinke“.

— V Celju je izšla 1. številka letošnjega letnika Književnega glasnika, glasila Mohorjeve družbe v Celju. Ves zvezek je posvečen devetdesetletnici F. S. Finžgarja in je med bogatim gradivom tudi Finžgarjeva bibliografija, ki obsega pregled poezije, proze, dramatike, religioznih spisov in prevodov. Sestavljaletec ni podpisan in dodaja, da pregled ni popoln. Doslej je zabeleženih 2000 Finžgarjevih del, člankov, zapiskov, kritik in glos. Ogromno pa je gradivo, ki so ga o pisatelju napisali drugi.

— Slovenska esperantska zveza je začela v sodelovanju z založbo Mladinska knjiga izdajati slikanice v esperantskem jeziku. Že leta 1955 je izšel „Martin Krpan“ v esperantu kot razkošna slikanica s slikami Toneta Kralja. Knjigo so toplo sprejeli zlasti na Japonskem, kjer so jo tudi prevedli; kasneje so isto storili tudi na Kitajskem.

— Hudo kri je med komunističnimi kulturniki v Ljubljani povzročilo pisanje, ki ga je v Gledališkem listu ljubljanske drame napisal L. Filipič. Zapisal je: „Stroj državne oblasti po svoje ureja mir in blagostanje, mir in blagostanje pač, kakršno more ustvariti, ali kakor ga razume brezdušni stroj. Iskanje globlje, resničnejše, bolj človeške vsebine življenja, iskanje blagostanja, ki ni udobno in mirno, a je zato vrednejše, lepše in čistejše, šteje stroj državne oblasti za upor, za nered, za rušenje legalnega blagostanja.“ Zlasti ostro je napadel tako pisanje kot oblasti krivično in za državo razdiralno pisatelj Vladimir Kavčič (njegovo pisanje je vzorno ubrano na partijsko linijo), ki proglašja te izbruhe „upornosti“ za „abstraktno zvonkljanje...“

— Pri Državni založbi Slovenije je izšel novi XII. letnik (1958-1960) Slavistične revije. Uredili so ga Bezlaj, Ocvirk, Pirjevec, Vidmar. Tokrat nosi revija izrazit poudarek na literarni zgodovini. Najobsežnejši je Pirjevecov prispevek k zgodovini slovenske Moderne „Oton Župančič in Ivan Cankar“.